

Αλέξης Γρηγορόπουλος, Berkin Elvan, Michael Brown, Remi Fraise, επιβάτες του τρένου που πλήρωσαν με τη ζωή τους το δικαίωμα στη ζωή.

Γιατί για μας δε νοείται ζωή χωρίς ελευθερία. Η αναζήτηση της ευτυχίας στερείται νοήματος όταν ανά πάσα στιγμή μια αυθαίρετη αυθεντία (κράτος, αστυνομία, θρησκευτικοί φανατισμοί) μπορεί να αποφασίζει τη στέρηση της ελευθερίας σου μέχρι το έσχατο, δηλαδή το θάνατο. Είτε επειδή είσαι αφροαμερικάνος στα γκέτο σε ένα κόσμο από λευκούς αγγλοσάξονες προτεστάντες είτε επειδή είσαι μαθητής που διεκδικείς συμμετοχή σε ένα μέλλον θολό από την παράνοια νομισματικών ταμείων και κομμάτων που έχουν διαρρήξει κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, είτε επειδή απλώς έχεις επίγνωση ότι είσαι στο 2014 κι η λέξη «χαλιφάτο» θα έπρεπε να υπάρχει μόνο σε ιστορικό μυθιστόρημα.

Για πρώτη φορά το τρένο δεν κινδυνεύει να συντριβεί στα σύνορα μιας χώρας αποτελώντας την αναλαμπή μιας πρωτοπορίας κάπου στη Γαλλία του ’68 ή τη Γαλλία του ’70, καθώς για πρώτη φορά η διαδρομή είναι παγκόσμια. Η ιδεολογία κι η νομοτέλεια έδωσαν τη θέση του μηχανοδηγού στην επιθυμία και την ομορφιά του αγνώστου, βασικό στοιχείο της μετάβασης σημασιών και νοημάτων που επιτελείται. Οι ράγες δεν είναι φορμαλιστικά κινηματικά σχήματα αλλά συλλογικά και ατομικά νήματα που διαδρούν στον κυβερνοχώρο και την πραγματικότητα.

Για πρώτη φορά η παγκοσμιότητα λειτουργεί ως κύριος καμβάς χώρου και χρόνου στο ιστορικό zoom out και όχι ως συνοδευτικό χαλί όπου εκτυλίσσεται το κυρίως δράμα όπως συνέβαινε σε συνοριοθετημένα προηγούμενα. Η αρχή έγινε μπορεί και στην Αθήνα του ’08 και η διαδρομή αυτή μπορεί να είναι χωρίς τέλος, ας εντυπώνεται με βήματα απροσδιόριστης συχνότητας στην κοινωνική συνείδηση.

Σίγουρα όμως έχει χαραχτεί στη συνείδηση της εξουσίας ως μια άμεση απειλή που πρέπει να αντιμετωπιστεί μακιαβελικά με οποιοδήποτε κόστος. Ομογενοποιείται λοιπόν παγκόσμια σε έναν ολοκληρωτικό αυταρχικό δυνάστη με φυλακές τύπου Γ, στρατιωτικοποιημένες αστυνομίες, drones, υιοθέτηση νομοθετημάτων του δικαίου της εξαίρεσης και ανασύροντας από το παρελθόν φαντάσματα της ιστορίας. Έχοντας χάσει πλέον τη φενάκη της εκπροσώπησης και της ενσωμάτωσης προσπαθεί να επιβάλλει συναίνεση ποντάροντας στην

ανάθεση και την απάθεια του εξατομικευμένου μαζικού καταναλωτή.

Τίποτα από αυτά δεν πρέπει να εκπλήσσει, καθώς κύριο μέλημα της εξουσίας είναι να διατηρείται και να αναπαράγει τον εαυτό της με κάθε τρόπο. Οπότε και οποιοδήποτε εμπόριο ελπίδας τύπου Σύριζα μπορεί να γλυκάνει την εικόνα της για λίγο αλλά σίγουρα ο τιμημένος δρόμος της αλλαγής του ΠΑΣΟΚ και του Ομπάμα δείχνει τον δρόμο. Άλλωστε η Αριστερά δεν είναι πρωτάρα στην εξουσία, και αν κι η ιστορία της φέρθηκε με γαλαντομία μάλλον δεν ανέπνεες ελευθερία επί των ημερών της.

Αντίθετα ανάσα ελευθερίας είναι η αξιοπρεπής και ακηδεμόνευτη στάση του απεργού πείνας Νίκου Ρωμανού, ο οποίος χωρίς να θυματοποιεί τον εαυτό του βάζει το σώμα του ανάχωμα στον παραλογισμό της γυμνής βίας της εξουσίας. Ένας επιβάτης του τρένου που κινδυνεύει όντας σε ομηρία μεθοδευμένα δολοφονείται.

Το αίμα του Αλέξη Γρηγορόπουλου σηματοδότησε έναν αγώνα των δυνάμεων της ζωής απέναντι στον θάνατο. Η απεργία του φίλου του Ν. Ρωμανού εκφράζει ακριβώς αυτό το πνεύμα του Δεκέμβρη, αποτελώντας τη σημαντικότερη φετινή του αιχμή. Εξάλλου ο Δεκέμβρης αποτελεί ακόμα μια ζωντανή διαδικασία, ένα ερώτημα που για μας δεν έχει κλείσει, δεν υπάγεται σε επετειακές χρονικότητες και δεν αναφέρεται στο χθες αλλά σε αυτό που ακόμα δεν έχει σχηματιστεί.

Σε πείσμα του κλίματος φόβου που καλλιεργείται από την κυριαρχία ώστε να περιθωριοποιήσει και να εξοβελίσει αυτή τη νέα δυνατότητα, η κοινωνική συμμετοχή είναι το πρώτο στεγανό στη διατήρηση αυτής και μαζί με τη φαντασία, την ατομική δημιουργικότητα και το συλλογικό πράττει συνθέτει τα κύρια χαρακτηριστικά της.

6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 18:00 Η ΩΡΑ ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ

Η ΑΙΤΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΑΘΗΝΑΣ